

ÎN BUCĂTĂRIA FAMILIEI TICKHAM,
ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ TÂRZIE DE VARĂ...

ȘI AȘA A ÎNCEPUT TOTUL.
CU UN ASPIRATOR.
PE BUNE.

1 | Cinică din naștere

Flora Belle Buckman era în camera ei, la birou. Era extrem de ocupată. Făcea două lucruri deodată. O ignora pe mama ei și, de asemenea, citea o carte de benzi desenate care se chema *Aventurile iluminate ale uimitorului Incandesto*.

— Flora, strigă mama ei, ce faci acolo sus?

— Citesc, strigă și Flora.

— Adu-ți aminte de contract! țipă mama ei. Să nu cumva să uiți de contract!

La începutul verii, într-un moment de slăbiciune, Flora făcuse greșeala de a semna un contract în care spunea că „va face eforturi pentru a întoarce spatele amuzamentului prostesc oferit de benzile desenate și a îmbrățișa lumina strălucitoare a literaturii adevărate”.

Exact așa fusese formulat contractul. Erau cuvintele mamei sale.

Mama Florei era scriitoare. Era divorțată și scria romane de dragoste.

Apropo de amuzament prostesc.

NU POT SĂ SUFĂR
ROMANTISMUL.

Flora nu putea suferi romanele de dragoste.

De fapt, nu putea suferi romantismul.

„Nu pot suferi romantismul”, își spuse Flora.

Îi plăcea cum sună cuvintele acestea. Și le imagina plutind deasupra ei într-o bulă ca cele din benzile desenate; era reconfortant să-i atârne niște cuvinte deasupra capului. Mai ales cuvinte negative la adresa romantismului...

Mama Florei o acuzase adesea că ar fi „cinică din naștere”. Flora bănuia că afirmația era adevărată.

***ERA CINICĂ DIN NAȘTERE ȘI TRĂIA
FĂRĂ A ȚINE SEAMA DE CONTRACTE!***

„Aha”, se gândi Flora, „despre mine e vorba.” Lăsă capul în jos și continuă să citească despre uimitorul Incandesto.

Câteva minute mai târziu fu întreruptă de un zgomot foarte puternic.

Se auzea de parcă un avion aterizase în curtea din spatele casei soților Tickham.

— Ce naiba? spuse Flora.

Se ridică de la birou și se uită pe fereastră. O văzu pe doamna Tickham alergând prin curte cu un aspirator supradimensionat și strălucitor.

Părea că dă cu aspiratorul în curte.

„Nu se poate”, se gândi Flora. „Cine dă cu aspiratorul în curte?”

De fapt, nu părea că doamna Tickham chiar știe ce *anume* face.

Era mai degrabă ca și când aspiratorul dădea ordinele. Și aspiratorul parcă își pierduse mințile. Sau motorul. Sau cam așa ceva.

— Ce munte de inteligență! spuse Flora cu voce tare.

Și apoi văzu că doamna Tickham și aspiratorul se îndreptau direct înspre un pui de veveriță.

— Stați un pic, zise Flora.

Bătu în fereastră.

— Aveți grijă! țipă ea. O să trageți veverița aia în aspirator!

Spuse cuvintele și apoi avu un moment ciudat în care le văzu, atârnându-i deasupra capului.

**„O SĂ TRAGEȚI VEVERIȚA AIA
ÎN ASPIRATOR!”**

„Pur și simplu n-ai de unde să știi ce propoziții ai putea să zici”, gândi Flora. „De exemplu, cine ar fi crezut vreodată că o să ajungi să strigi «O să trageți veverița aia în aspirator?»”

Totuși, n-avea nicio importanță ce cuvinte spunea ea. Flora era prea departe. Aspiratorul făcea prea

mult zgomot. Și, de asemenea, era evident că era pus pe distrugere.

— Acest abuz trebuie oprit, spuse Flora cu o voce profundă și supereroică.

„Acest abuz trebuie oprit” erau cuvintele pe care Alfred T. Slipper, omul de serviciu modest, le spunea întotdeauna înainte să se transforme în uimitorul Incandesto și să devină o coloană infinită de lumină care luptă împotriva fărâdelegilor.

Din păcate, Alfred T. Slipper nu era acolo.

Unde era Incandesto atunci când aveai nevoie de el?

Nu că Flora ar fi crezut cu adevărat în supereroi.

Și totuși.

Stătea la fereastră și se uita cum veverița era trasă în aspirator.

Puff. Svuuup.

— Sfinte Bagumba! spuse Flora.

2 | În mintea unei veverițe

Nu se întâmplă prea multe în mintea unei veverițe.

Cantități imense din ceea ce e numit neglijent „creierul veveriței” sunt dedicate unui singur gând: măncarea.

O veveriță obișnuită cugetă în general cam așa: „Mă întreb ce-o fi de mâncare.”

Acest „gând” se repetă apoi cu variații foarte mici (cum ar fi: „Unde e mâncarea? Mamă, da' ce foame mi-e. Acolo o fi ceva de mâncare?” și „Oare o mai fi și altceva de mâncare?”) de vreo șase sau șapte mii de ori pe zi.

Toate astea vor să însemne că, atunci când puiul de veveriță din curtea soților Tickham a fost înghițit de Ulise 2000X, prin mintea lui nu treceau gânduri deosebit de profunde.

Pe când aspiratorul se îndrepta către el, puiul nu s-a gândit (de exemplu): „Iată, în sfârșit, soarta mi-a ieșit în întâmpinare!”

Nu s-a gândit: „Vai, te rog, mai dă-mi o șansă și o să fiu cuminte.”

Ci s-a gândit: „Doamne, da' foame-mi mai e!”

Apoi s-a auzit un uruit îngrozitor și a fost luat pe sus.

În momentul acela, în mintea puiului de veveriță nu se găsea niciun gând, nici măcar vreunul legat de mâncare.

3 | Moartea unei veverițe

Se pare că înghițirea unei veverițe a fost cam mult chiar și pentru puternicul și nestăpănitul Ulise 2000X pentru interior și exterior. Mașinăria primită cadou de doamna Tickham scoase un muget dubios, apoi bolborosi și se opri de tot.

Doamna Tickham se aplecă și se uită la aspirator. Din el ieșea o coadă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise doamna Tickham, acum ce mai urmează?

Se puse în genunchi și încercă să tragă de coadă.

Se ridică în picioare. Se uită în curte de jur împrejur.

— Ajutor! spuse ea. Cred c-am omorât o veveriță.

4 | O cinică surprinzător de săritoare

Flora ieși în fugă din cameră. Alergă pe scări. În timp ce fugea, se gândea: „Pentru o cinică, sunt o persoană surprinzător de săritoare.”

Ieși pe ușa din spate.

Mama ei o strigă.

— Unde te duci, Flora Belle? întrebă ea.

Flora nu-i răspunse. Nu-i răspundea niciodată mamei sale atunci când o striga Flora Belle.

Uneori nu-i răspundea mamei sale nici atunci când o striga Flora.

Flora alergă prin iarba înaltă și trecu de garduțul dintre curtea lor și a soților Tickham dintr-un singur salt.

— Dați-vă la o parte, spuse Flora.

O împinse pe doamna Tickham și puse mâna pe aspirator. Era greu. Îl apucă și-l scutură. Nu se întâmplă nimic. Scutură mai tare. Puiul de veveriță căzu din aspirator și ateriză în iarbă cu un *clap*.

N-arăta prea bine.

Pierduse o grămadă de blană. Trasă de aspirator, din câte-și dădea seama Flora.

Pleoapele i se mișcau. Pieptul i se ridica și-i cobora și i se ridica din nou. Și apoi nu se mai mișcă deloc.

Flora se așeză în genunchi și puse un deget pe pieptul animăluțului.

Pe spatele fiecărui număr din *Aventurile iluminate ale uimitorului Incandesto* erau o serie de benzi desenate bonus. Dintre acestea, Florei îi plăceau în mod deosebit unele care se numeau **ȚI SE POT ÎNTÂMPLA CHESTII GROAZNICE!** Ca o cinică ce era, Flora era de părere că e înțelept să fii mereu pregătit. Cine știe ce lucru oribil și neprevăzut ar putea să se întâmple mai departe?

ȚI SE POT ÎNTÂMPLA CHESTII GROAZNICE! explica în detaliu ce să faci dacă ai consumat cumva din greșală fructe de plastic (ceea ce se întâmplă mult mai des decât v-ați putea imagina, unele fructe din plastic sunt deosebit de realiste); cum să-i aplici manevra Heimlich bătrânei mătuși Edith dacă s-a înecat cu o bucată ațoasă de carne în timp ce hăpăia la un bufet de tip „mănânci cât poți”; ce să faci dacă ești îmbrăcat cu o bluză în dungi și tocmai a aterizat un roi de lăcuste (ia-o la fugă: lăcustele mănâncă dungi); și, desigur, cum să pui în aplicare tehnica salvatoare de vieți îndrăgită de toată lumea: resuscitarea.

În *ȚI SE POT ÎNTÂMPLA CHESTII GROAZNICE!* nu se explica, totuși, în detaliu cum să resuscitezi o veveriță.

— Mă descurc eu, spuse Flora.

— Cu ce să te descurci? întrebă doamna Tickham.

Flora nu-i dădu niciun răspuns. În schimb, se aplecă și-și puse gura pe gura puiului de veveriță.

Avea un gust ciudat.

Dacă ar fi fost nevoită să-l descrie, ar fi spus că avea exact gust de veveriță: pufos, umed, de alune.

— Ai înnebunit? întrebă doamna Tickham.

Flora n-o băgă în seamă.

Suflă aer în gura puiului și-l apăsă pe pieptul său mic.

Începu să numere.

5 | Puiul de veveriță se conformează

Ceva ciudat se întâmplase în creierul puiului de veveriță.

Totul devenise gol și negru. Și apoi, în pustiul ăsta negru, se ivi o lumină atât de frumoasă și de strălucitoare, încât fu nevoit să se întoarcă.

Auzi o voce care-i vorbea.

— Ce-i acolo? zise puiul.

Lumina străluci și mai tare.

Vocea vorbi din nou.

— Bine, spuse puiul. S-a făcut!

Nu era sigur ce învoială tocmai făcuse, dar nu mai conta. Pur și simplu era fericit. Plutea într-un lac uriaș de lumină, iar vocea îi cânta. Vai, cât era de frumos! Era cel mai bun lucru care i se întâmplase.

Și apoi se auzi un zgomot puternic.

Auzi o altă voce, iar vocea asta număra. Lumina se îndepărtă.

— Respiră! striga noua voce.

Puiul de veveriță se conformă. Inspiră adânc și aerul îi scutură tot corpul. Apoi mai respiră o dată și încă o dată.

Puiul își reveni.

